U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žižkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi tímto úřadem a **Okresním soudem Plzeň - jih** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň – jih pod sp. zn. 9 C 138/2012, o zaplacení částky 10 041 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **UTS international a.s.,** se sídlem v Plzni, Sedláčkova 28, IČO 26409011, zastoupené JUDr. Dagmar Vrbeckou, advokátkou se sídlem v Rokycanech, Svaz bojovníků za svobodu 68, a žalovaného **P. M.**,

t a k t o :

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 10 041 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň - jih pod sp. zn. 9 C 138/2012, **j e** soud.

II. Usnesení Okresního soudu Plzeň - jih ze dne 25. 5. 2012, čj. 9 C 138/2012 - 7, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 3. 7. 2012 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), mezi ním a Okresním soudem Plzeň - jih (dále též „okresní soud“) ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 9 C 138/2012.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 23. 5. 2012 u Okresního soudu Plzeň - jih žalobu, jíž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí částku 10 041 Kč s příslušenstvím. V žalobě uvedla, že poskytovala na základě Smlouvy o poskytování služeb ze dne 2. 4. 2009 žalovanému „služby v oblasti telekomunikace“. Protože žalovaný neuhradil fakturované částky za poskytnuté služby za měsíce únor 2010 až červenec 2010 v celkové výši 10 041 Kč, uzavřela žalobkyně s žalovaným dohodu o uznání dluhu a o splátkách ze dne 31. 1. 2012, přičemž první splátka měla být na účet žalobkyně uhrazena ke dni 15. 2. 2012. Dohoda obsahovala také sankci ztráty výhody splátek při nezaplacení

některé ze splátek. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezaplatil hned první splátku, stal se celý dluh k 15. 2. 2012 splatný. K žalobě doložila Dohodu o uznání dluhu a o splátkách ze dne 31. 1. 2012, která odkazuje na Smlouvu o poskytování služeb ze dne 2. 4. 2009.

Okresní soud Plzeň - jih usnesením ze dne 25. 5. 2012, čj. 9 C 138/2012 - 7, řízení zastavil (výrok I.) a věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Okresní soud mimo jiné uvedl, že v daném případě „je předmětem sporu nárok na zaplacení poplatků za užívání služby elektronických komunikací ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích“ a že podle § 129 odst. 1 tohoto zákona je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu. Usnesení nabylo právní moci dne 16. 6. 2012.

Český telekomunikační úřad (dále také jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu, neboť odmítá svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. V návrhu nejprve rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor (zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1) a zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací a přenosových služeb*“. Namítl, že žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost, neboť podnikání v elektronických komunikacích neoznámila (§ 13 zákona o elektronických komunikacích). Kromě toho není splněna ani podmínka věcného vymezení sporu spadajícího do pravomoci navrhovatele. I když žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovanému poskytovala „služby v oblasti telekomunikace“, tato skutečnost „nebyla v řízení nijak prokázána“; žalobkyně nepředložila předmětnou smlouvu o poskytování služeb ze dne 2. 4. 2009, na kterou v žalobě odkazuje, přičemž z uznání dluhu a dohody o splátkách ze dne 31. 1. 2012 skutečnost, že by žalobkyně žalovanému poskytovala služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zák. o elektronických komunikacích, nevyplývá. Konečně se navrhovatel domnívá, že v souzené věci nejde o nárok na zaplacení poplatků za užívání služeb elektronických komunikací, nýbrž „o nárok z titulu uznání dluhu“.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. 1. 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb.
Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.
a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud Plzeň - jih v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen dle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále také jen „zákon o elektronických komunikacích“) jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích “*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti,*

které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací". Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*"), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*"); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*".

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*", přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisu z databáze navrhovatele bylo zjištěno, že žalobkyně není zapsána v evidenci podnikatelů v elektronických komunikacích, není tedy osobou oprávněnou podnikat ve smyslu zákona o elektronických komunikacích (§ 13 a 14 zákona o elektronických komunikacích) a nemůže proto být poskytovatelem služeb elektronických komunikací ve smyslu citovaného zákona.

Rovněž z výpisu z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že žalobkyně má uveden jako předmět podnikání „zprostředkování obchodu a služeb" a „maloobchod provozovaný mimo řádné provozovny", tedy nikoliv poskytování služeb elektronických komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikací.

Za daného skutkového stavu věci tudíž nelze dovodit, že by žalobkyně byla osobou vykonávající komunikační služby ve smyslu zákona o elektronických komunikacích.

Protože v projednávané věci není splněna již první podmínka (osobní předpoklad), na níž je založena pravomoc navrhovatele, bylo nadbytečné zabývat se splněním druhé podmínky (věcný předpoklad).

S námitkou navrhovatele, že v souzené věci jde „o nárok z titulu uznání dluhu" a proto je příslušný soud, však zvláštní senát nesouhlasí, neboť uznání dluhu není samostatným zavazovacím důvodem, jímž by dluh vznikl; právní důvod vzniku závazku se uznáním dluhu nemění. Uznáním dluhu nezaniká původní závazek dlužníka ani nevzniká nový, ale zakládá se jím nevyvratitelná právní domněnka, že dluh v době uznání dluhu existoval. Uznáním dluhu proto nemůže být založena pravomoc soudu k projednání uznaného nároku, pokud by rozhodování o něm nepatřilo do pravomoci soudu.

Protože v posuzovaném případě není splněna podmínka osobnostního vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, když žalobkyně není

osobou vykonávající komunikační činnost (není poskytovatelem služeb elektronických komunikací), je spor mezi žalobkyní a žalovaným sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu a věc spadá do pravomoci soudů podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k projednání věci popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud Plzeň - jih pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu